

1882-11-16

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Wilhelmine Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Firenze

Modtagersted:
København

Arkivplacering:
Mappe 16 nr. 22

DOKUMENTINDHOLD

J.S. har haft fødselsdag og fortæller at han har fået breve, fotografier og chokolade. Samme dag er han, Viggo Pedersen og Zarhtmann rejst til Rom. Han fortæller om deres boligjagt i Rom og om en tur til Middelhavet, som gå gennem pinjeskove og forbi et kamelopdræt.

TRANSSKRIFTION

Kasse 16

Brev 22

Firenze 16/11 1882

|Jeg skal snarest muligt skrive til Niels og Cathrine|

Kjære Fæster

Mange tak for Dit brev, skriv bare så tit Du har et lille ord at sige mig, det er netop godt at skrive sine breve i små portioner, så gjør man det når, man har noget at sige, og sidder ikke og piner sig for at fylde siden. Det var da en forskrækkelig stas Du gjorde af mit brev, jeg kan for resten så tydelig se den hele sene, det er dog rart man også kan se med det indvendige øje – Det er rigtig nok et rart brev Du har sendt mig, jeg savner også Eder en hel hoben, jeg tænker det går lidt over, når jeg begynder at arbejde, så jeg kommer til at længes tilpas – Næste gang får jeg vel at vide hvordan tæppet ser ud, jeg tænker Onkel bliver rigtig glad for det, Ja det er rigtigt, Du gamle Fæster i Din krog; men Du gjør da meget mere end at tænke, Du lever for nogle kjære. Jeg forstår Dig så godt. Gid jeg også må nå en tid, hvor jeg ikke længere længes frem efter, i alt fald ikke på samme måde som nu; dog det bliver vel nok ordnet for os alle på bedste måde. Den 24de. Tusind Tak for Dine ønsker til min fødselsdag og Dit rare brev kjære Fæster, og tak fordi Du foretrækker en hyggelig •2• passiar i brevene frem for fortællen op ad døre og ned ad stolper om alt muligt. Vi forstår dog vist hinanden ret godt. Imidlertid lidt fortællen må der dog til, i alt fald når der er plads til overs til det, derfor vil jeg ty til det. Ja, lad mig nu se, jeg havde så vist besluttet at fortælle Dig om vor dejlige tur fra Pisa til Middelhavet, men nu er det så længe siden, så den er gammel og kommer derfor ikke med, uden hvad jeg får plads. Jeg vil begynde med min fødselsdag. Da jeg, nej den foregående morgen kom Viggo og smed to breve på bordet til mig, uha, jeg vidste jeg skulde gemme dem en hel lang dag og en nat, men jeg gjorde det. Nå, dagen og natten gik, og jeg vågnede. Da jeg var kommen op så jeg et nysseligt arrangement på toiletbordet, 3 fotografier og en pakke, jeg begreb det, for det var netop nogle fotografier, jeg havde haft sådan en lyst til at købe, men ikke havde

undt mig selv. Det ene var efter et dejligt portrait af P. Veronese det andet efter et af Masccasio og det tredje

efter det indre af mit sværmeri, den lille kirke St. Miniato. I pakken var der cokolade. [Det hele var fra Viggo.] Til disse ting föjede jeg de to breve. Nå vi skulde imidlertid af sted, fotografierne måtte på hovedet i koferten, og så gik vi til banegården for at köre til Arezzo, •3• derfra til Orvieto og så til Rom. Det var den dejligste morgen, men da toget rullede af og jeg havde sat mig til ro, lod jeg morgen være morgen og læste mine breve. Men nu vil jeg springe en hel del over, for det vigtigste af det har Du forhåbentlig fået i et brevkort, og resten kan Tante Gine fortælle. Det er så gyseligt at skrive dubletter. At det den förste dag her var dejligt vejr, ved Du, jeg nöd jo aftenen på Monte Pinsio. Men næste dag skyllede det ned, og vi skulde söge efter lejlighed. Nå, der var ikke noget ved det at gjøre, Zahrtman, Viggo og jeg travede af, op ad den ene trappe efter den anden og ned igen, men der var altid noget i vejen, et sted var vi oppe hos sådan en rar og grinagtig gammel dame med en endnu ældre moder, som vi ikke så, (ja at moderen var ældre, fölger jo af sig selv, det er bedre at sige at hun var endnu grinagtigere) de er vist grevinder eller prinsesser, noget fint er de da trods al deres fattigdom, grisseri, godmodighed og snakkesalighed, og nu hedder de urokkelig mellem os Prinsesserne, eller rettere Prinsessen, for vi har jo kun set den ene. Vi så på lejligheden hos dem, vi spurgte om de vilde sætte kakkelovn med rör gennem ruden, og vi pruttede o.s.v. o.s.v. og Prinsessen viskede og tiskede med Zahrtmann og kilede ind til sin mutter og •4• viskede og tiskede vel der med hende, for at få lov til at gjøre som vi vilde have, men enden blev at vi måtte opgive det, så gærne vi ellers ville glædet prinsessen. Nå, den dag gik, og vi kom ikke videre, men om aftenen fik vi dog at vide at der var, en lejlighed, et værelse, lige ved siden af det hvor Skredsvig med sin unge kone bor og om morgenen fik vi adresse på nogle Atelier. Efter også at have vrövlet og rendt en del frem og tilbage næste dag, lejede vi stuen ved siden af Skredsvig, og et atelier et par huse her fra, atelieret er dyrt, men vi måtte tage det medens vi endnu kunde få det, og godt er det. Det var for resten en rigtig filur vi lejede det af, og det var knap nok han vilde give os kontrakten på stemplet papir, men det vilde vi nu have, og så fik vi det imod at vi naturligvis måtte betale stemplet. – Den 25de. Ja nu er her knap plads til Middelhavsturen, men det er også nok at sige om den, at den var magelös, at den gik gennem de herligste pinieskove med kameler i, der er et kamel opdrætter (kongeligt), vi så både kamelerne blive læssede, bære byrder og gå löse om i skoven, de så udmærkede ud, kameler er et meget smukt dyr, Zahrtmann går nu så

vidt, at han regner den for skønnere end hesten. Ved havet var der næsten
aller dejligst. I dag har jeg hilst på Tante Caroline, i morgen skal jeg til
middag hos hende, hvorefter vi skal en tur om i det antikke Rom. Lev vel,
hils din hengivne Joakim

Årsmødet 16/11 1882!

^{myndigt} Kære Fæder! ^{og jeg vil gerne høre, hvad der er}
Mange, mange tak for Dit brev, skriv bare
så tit du har et lille ord at sige mig, det er
netop godt at skrive sine breve i små portioner,
så gjør man det når man har noget at sige,
og volder ikke og piner sig for at fylde siden.
Det var da en forskrækkelig stas du gjorde af
mit brev; jeg kan for resten så tydelig se den hele
sene, det er dog rart man også kan se med det
indvendinge øje. — Det er rigtig nok et rart brev.
Du har sendt mig, jeg ønsker også. Eder en hel hilsen,
jeg tænker det går lidt over, når jeg begynder at
arbejde, så jeg kommer til at længe tilpas. —
Næste gang får jeg vel at vide hvordan det er
ud, jeg tænker omhel bliver rigtig glad for det. Ja
det er rigtig, du gamle Fæder i din krog, men du
gjør da meget mere end at tænke, du lever for
noget kjært. Og fortæl dig så godt. Giv mig også
må nå en tid, hvor jeg ikke længere længe
fron efter, ialtfald ikke på samme måde som
nu; dog det bliver vel nok ordnet for sig selv
på bedste måde. Den 24de. Tusend tak for
dine ønsker til min fødselsdag og dit rare brev
Kære Fæder, og tak fordi du foretrakke en hyggelig

i brevene paa forfalden op ad dets
 og med ad stotter smalt muligt. Vi forstod
 dog int hinanden ret godt. Imidlertid lod
 fortæller ma den dag til, ialtfald naar der er
 plads til oven til det, derfor vil jeg til det.
 Ja, lad mig se, jeg havde sa vist besluttet
 at fortælle dig om vor dyrlige tur paa den til
 skidilhaust, men nu er det sa længe siden, at den
 er gammel, og kommer derfor ikke med, uden hvis
 jeg får plads. Jeg vil begynde med min færdstige.
 Da jeg, mig den foregående ^{morgen} kom til og
 omid til blev på bordet til mig, uha, jeg vidste
 jeg skulde gennemden en hel lang dag og
 en nat, men jeg gjorde det. Ha, dagen og natten
 gik, og jeg vågnede. Da jeg var kommen op
 sa jeg et mydeligt arrangement på toiletbordet,
 3 fotografier og en pakke, jeg begreb det, for det
 var netop nogle fotografier, jeg havde haft siden
 en liden tid at kiste, men ikke havde ventet mig
 selv. Det var en efter et dejligt portrait af D. Venner,
 det andet efter et af Alastair og det tredje
 efter det indre af mit værelse, den lille kiste
 St. Minidato. Pakken var en ^{del af min kiste} kiste til disse
 ting, jeg fik de tre brede. Na vi skulde imidlertid
 afsted, fotografierne måtte på landet i kisten,
 og sa gik vi til banejorden for at kiste til brygge.

Nr. 22
 SIOGAARD-MUSEET
 Mappa 16

fra til Orville og sa til Rom. I den anden afveget
 morgen, men da togt milled af og jorden til mig til
 os, lod jeg nogen være morgen og læst mine breve.
 Men nu vil jeg springe en del del over, for det vigtigste
 af det har du forhåbentlig fået i et brev kort og
 roden kan fandt gøre fortælle. Det er sa tydeligt
 at deres dubletten. At det den først dag der var
 dejligt vejr, ved du, jeg nød på aftenen på
 Monte Pinio. Men næste dag skyldte det med,
 og vi skulde dog efter lytighed. Na, der var
 ikke noget ved det at gik, Lakotom. Vi gik og
 jeg travet af, og ad den en trappe efter den
 anden og med igen, men der var altid noget
 i vejen, et sted var vi oppe hos siden en
 rar og grinsig gammel dame med en anden
 ældre mode, som vi ikke sa, for at moden var
 ældre, selv på sig selv, at er bedst at vide at hun
 var en gammel kvinde, de er vist kvinder eller
 prinsesser, noget fint er de ha brudephers fættig
 kongerisen, godmodighed og snæversindighed, og
 nu holder de virkelig mellem os prinsesserne, de
 nature prinsessen, for ikke på kom det den ene. Vi
 sa på lytigheden hos den, vi gik om de ældre
 beth kikkelsen med vor gennem reden, og vi
 pruttede over os, og prinsessen vist og stik
 med Lakotom og kikkelse ind til sin munter og

vekslen og tidsens vil der snar komme, for at få lov
til at gøre som vi vilde have, men enden blev
at vi måtte opgives det, så gerne vi ellers ville
glædet prinsessen. Næsten dag gik, og vi kom
ikke videre, men om aften fik vi dog at vide,
at der var en lejlighed, et værelse, lige ved
sidan af det hvor Skredvig med sin unge kone
bor, og om morgenen fik vi adresse på nogle
italier. Efter også at have prøvet og sendt en
del frem og til bage næste dag, lejede vi stuen ved
sidan af Skredvig, og et atelier et par hund
fra, atelieret er dyrt, men vi måtte tage det
nude vi endnu kunde få det, og godt er det.
Det var for resten en rigtig filur vi lejede det
af, og det var knap nok han vilde give os kontrakt
på stemplet papir, men det vilde vi nu have, og
så fik vi det, imens at vi naturligvis måtte betale
stemplet. — Den 25de. Ja nu er der knap plads til skildrings
turen, men det er også nok at sige om den, at den var meget,
at den gik gennem de herligste pinus-skove med kameler i,
der er et kamel opdrættens (Kongelig), vi så både kamelerne
blive lavede, bare byrde og gå løst om i skoven, de så
udmærkede ud, kamelen er et meget smukt dyr, Læbetimen
gik nu så vidt, at han regner den for skønne end
hesten. Ved haaret var der næsten aller dybligt. I dag
har jeg hilst på Tante Caroline, imorgen skal jeg til middag
hos hende, hvorefter vi skal en tur om i det gamle Rom, der vel kaldes
den gamle Grotte (Kongens)